

ВИПУСК 19

Матеріали науково-практичної інтернет-конференції «Сучасні тенденції соціально-гуманітарного розвитку України та світу» (17 квітня 2018 р., м. Харків)

Карпюк Катерина Іванівна

Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана

Наукові тези публікуються за тематичним напрямком «Актуальні проблеми економіки та публічного адміністрування» науково-практичної інтернет-конференції «Сучасні тенденції соціально-гуманітарного розвитку України та світу» (17 квітня 2018 р., м. Харків)

СПІВПРАЦЯ З МВФ, ЯК ГОЛОВНИЙ МАКРОФІНАНСОВИЙ РИЗИК 2018 РОКУ

Україна є членом Міжнародного валютного фонду з 3 вересня 1992 року після підписання Статуту МВФ. На сьогодні МВФ залишається і найбільшим кредитором України з перших років співпраці (1994 р. було здійснено перший транш). Загальний обсяг залучених за роки незалежності кредитів становить 29,5 млрд. дол. Україна постійно підписує різноманітні програми співпраці з МВФ, проте вимоги все далі стають жорсткішими, а взяті на себе зобов'язання щодо проведення реформ жодного разу повністю не були виконаними урядом України.

Позитивними наслідками надання кредитних коштів МВФ у короткостроковій перспективі варто вважати досягнення поточних цілей, які обумовили нагальну потребу в кредиті. В технічному меморандумі України перед МВФ зазначено, що стабілізаційний кредит stand by буде спрямований на фінансування дворічної антикризової програми української влади. Це стабілізація банківського сектору, фінансування імпорту і забезпечення внутрішнього ринку необхідними товарами з метою недопущення зростання інфляції, збереження імпортозалежного вітчизняного виробництва, зменшення ажіотажного попиту на іноземну валюту, тощо [2;3]. Слід також зазначити, що надання кредитів МВФ сприяє стабілізації Індексу фінансового стресу, що суттєво впливає на розвиток економіки та темп зростання ВВП. Так, в 2017 році Індекс фінансового стресу знизився до докризових значень 2013 року.

Основним середньостроковим макроекономічним ризиком є відтермінування програми співпраці із МВФ. Без поновлення кредитування МВФ Україна може мати проблеми із рефінансуванням понад 20 млрд. боргів у іноземній валюті, сплата за якими повинна відбутися в 2018-2020 роках. Також з'являться нові фіскальні ризики. Першочерговим на сьогодні також стають середньострокові ризики для фінансової стабільності, пов'язані з суттєвим дефіцитом рахунку поточних операцій та значними виплатами зовнішнього державного боргу з 2019 року. Для їх усунення вкрай важливо продовжувати співпрацю з МВФ, відновити притік ПІІ та торгового капіталу із зовнішніх ринків.

Актуальність програми МВФ залишається високою, зважаючи на значні середньострокові ризики, зумовлені суттєвими виплатами за державним зовнішнім боргом. Значні затримки із реалізацією пакету реформ та втрата динаміки співпраці із МВФ обмежить доступ держави на міжнародні ринки капіталу та унеможливить вчасне та повне обслуговування державного зовнішнього боргу. Це створить ризики нової хвилі девальвації гривні та втрати міжнародних резервів НБУ [1]. Порівнювати вплив чинників на результат можна також за допомогою середніх коефіцієнтів еластичності: зростання обсягів золотовалютних резервів НБУ на 1% призведе до збільшення обсягу позик на світових ринках на 0,17%; знецінення гривні на 1% спричинить зростання обсягу міжнародних кредитів на

0,68%; збільшення дефіциту державного бюджету України на 1% призведе до зростання обсягу зовнішніх запозичень на 0,33% [4].

Отже, цілеспрямоване та ефективне використання кредитів та технічної допомоги від МВФ сприятиме зростанню таких міжнародних рейтингів, як Moody's Investors Service та Standard & Poor's, що в подальшому дозволить збільшити обсяг інвестування та залучити нових інвесторів.

Література:

1. Кваша О.С. Тенденції співробітництва України з міжнародними фінансово-кредитними організаціями: сучасний стан та перспективи розширення / О.С. Кваша // Науковий вісник Ужгородського національного університету. Міжнародні економічні відносини та світове господарство. – 2016. – № 7. – С. 157-162.
2. Офіційний сайт Міжнародного валютного фонду [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.imf.org>
3. Офіційний сайт Міністерства фінансів [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.minfin.gov.ua>
4. Сучасний стан та вплив міжнародного кредиту на економічний розвиток України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://visnyk-onu.od.ua/journal/2017_22_6/31.pdf

Ладика Ірина Ярославівна

Львівський національний університет імені Івана Франка

Наукові тези публікуються за тематичним напрямком «Актуальні питання педагогіки, психології, соціальних комунікацій» науково-практичної інтернет-конференції «Сучасні тенденції соціально-гуманітарного розвитку України та світу» (17 квітня 2018 р., м. Харків)

ДІЯЛЬНІСТЬ У СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖАХ ЯК НОВІТНІЙ ВИЯВ СОЦІАЛЬНОЇ КОМУНІКАЦІЇ

Зараз складно знайти людину, принаймні молодшого покоління, не зареєстровану хоча б в одній соцмережі. Вони уже стали невід'ємним атрибутом нашого життя. Безумовно, діяльність у соціальних мережах стала новітнім виявом соціальної комунікації.

Якщо говорити про стосунок діяльності у соціальних мережах до інформаційно-комунікаційних технологій, то тут постає дилема: чи можуть бути соцмережі загалом, і дописи чи фото з них зокрема, джерелом інформації для журналіста? Професор Володимир Здоровега стверджував, що джерелом інформації у журналістиці є об'єктивна реальність [1, с. 87]. Звісно, дослідник жив у той час, коли про соцмережі ще не було мови. Проте наскільки об'єктивною є реальність там? Адже фактично дописувачі висловлюють свою суб'єктивну думку, відтворюють власну картину світу і транслюють її за допомогою дописів і репостів у соцмережах. На думку медіадослідника Георгія Почепцова, «якщо олігарх замовляє правду на своєму телеканалі, то проста людина може написати її в соціальній мережі. Читач, отримуючи різні правди, не в змозі їх зрозуміти, тому він створює з них свою власну» [4].

Діяльність у соціальних мережах можна назвати новітнім виявом соціальної комунікації ще й тому, що вона є джерелом знань. Дуже часто саме зі стрічки у «Фейсбуці» користувачі дізнаються найсвіжіші новини, а вже потім переходять на сайти ЗМІ. Але часто споживач читає суб'єктивну думку так званих «лідерів думок», блогерів. Вона завжди є суб'єктивною, на відміну від матеріалів медіа, де (в ідеалі) дотримано балансу думок. «У журналістиці не існує «незаконної практики», як у медицині. Можна бути досконалим «аматором» і час від часу писати у газету чи навіть стати видавцем самому собі» [2, с.11]. Тобто це є свідченням того, що в соціальних мережах панує плюралізм думок, і часто користувачу дуже легко у різних поглядах загубитися і складно сформулювати власну думку.

Ще одне свідчення того, що діяльність у соцмережах є новітнім виявом соціальної комунікації – численні флешмоби. Одним із найпотужніших можна назвати «#яНеБоюсьСказати». Його започаткувала у «Фейсбуці» українська журналістка Анастасія Мельниченко. «Під хештегом #яНеБоюсьСказати на своїй сторінці вона оприлюднила особисті історії та закликала друзів розповісти свої. Кілька днів український сегмент соцмережі лихоманило: тисячі жінок та чоловіків написали про насилля із яким їм доводилось зіштовхуватися у житті, більшість пригадали дитячі та підліткові випадки» [3]. Цей досвід з